

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 kwietnia 2017 roku odmówił wnioskodawcy J. L. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy uznał wnioskodawcy za udowodniony ogólny staż pracy wynoszący 26 lat, 3 miesiące 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 10 lat, 9 miesięcy i 23 dni.

/decyzja k. 11 – 11 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu 20 czerwca 2017 r. pełnomocnik J. L. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie J. L. prawa do emerytury. W treści uzasadnienia wskazano, że organ rentowy dokonując ustaleń faktycznych dopuścił się błędu i niezasadnie przyjął, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W ocenie odwołującego, organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu okresu pracy od 1 listopada 1983 roku do 31 lipca 1989 roku w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł., jako pracy w warunkach szczególnych. W przedmiotowym okresie był on zatrudniony na stanowisku mistrza zmianowego, a tym samym była to praca w warunkach szczególnych, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

/odwołanie k. 2 – 3/

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację tożsamą jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 5 – 5 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. L. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

W dniu 27 kwietnia 2017 r. J. L. złożył wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/wniosek, decyzja k. 11 – 11 odwrót plik I akt ZUS/

J. L. wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował ponad 25 lat ogólnego stażu pracy.

/okoliczność bezsporna/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w wymiarze 10 lat, 9 miesięcy i 23 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (uwzględniono okresy: od 21 listopada 1975 r. do 23 października 1978 r., od 24 października 1978 r. do 31 sierpnia 1979 r., od 27 października 1980 r. do 30 września 1983 r., od 15 czerwca 1994 r. do 31 grudnia 1998 r.

/załącznik do decyzji k. 9 plik I akt ZUS/

W okresie od 1 września 1972 r. do 31 lipca 1989 r. J. L. był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł.

/okoliczność bezsporna/

W spornym okresie tj. od 1 listopada 1983 roku do 31 lipca 1989 roku J. L. zatrudniony był na stanowisku mistrza zmianowego, a jego obowiązki pracownicze sprowadzały się do pełnienia nadzoru nad zatrudnionymi w kanałach remontowych ślusarzami oraz elektromonterami wchodzącymi w skład jego brygady. W zakładzie pracy znajdowało się 21 kanałów remontowych, w których dokonywano napraw pojazdów. Każdego dnia wnioskodawca wydawał podległym mu pracownikom, w tym brygadziście dyspozycje co do wykonania określonych czynności, a ponadto wchodził do kanałów i nadzorował czynności pracowników pod kątem prawidłowego ich wykonania (w kanałach wymieniano m.in. silniki, hamulce, a także dokonywano ich regulacji). Mistrz i brygadzista przychodzili do pracy wcześniej tj. ok. 30 - 40 minut i ustalali co i w jakiej kolejności należy naprawiać. Mistrz miał wydzielone oddzielne pomieszczenie. Mistrz sprawował pieczę nad wszystkimi kanałami, ponieważ swoim podpisem na koniec zmiany brał odpowiedzialność za naprawy (na koniec każdej zmiany mistrz lub brygadzista podpisywał wykonane naprawy usterek). Oprócz wypełniania dokumentacji technicznej oraz podpisywania doręczanej dokumentacji, mistrz nie zajmował się sporządzaniem innej dokumentacji. Mistrzowie zatrudnieni w zakładzie pracy byli zaliczani do kategorii pracowników umysłowych.

/zeznania wnioskodawcy min.00:57:07 – 00:57:34 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:42 – 00:16:13, zeznania świadków: Z. A. min.00:18:28 – 00:28:34, B. C. min.00:28:34 – 00:45:12 oraz A. L. min.00:45:12 – 00:56:08 rozprawy z dnia 8 marca 2018 r., płyta CD k.56, dokumentacja pracownicza wnioskodawcy/

Z treści zaświadczenia wystawionego przez (...) Sp. z o.o. wynika, że w okresie od 1 września 1972 r. do 31 lipca 1989 r. wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 21 listopada 1975 r. do 23 września 1978 r. oraz w okresie od 27 października 1980 r. do 30 września 1983 r.

/zaświadczenie k.1 plik I akt ZUS/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków co do faktu, że wnioskodawca świadczył pracę mistrza zmianowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże na podstawie złożonych zeznań niemożliwym jest ustalenie, że podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz.1383 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art.32 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie, którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że prace takie jak: prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione w wykazie w dziale XIV poz. 16 są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288).

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód dokumentów, z zeznań świadków.

W ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie od 1 listopada 1983 r. do 31 lipca 1989 r. nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych. Zdaniem Sądu nie ma podstaw, by przyjąć, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał stale pracę w kanałach remontowych wymienioną w Dziale XIV poz. 16 wykazu A. Sąd nie neguje, że wnioskodawca nadzorował pracę podległych mu pracowników i specyfika powierzonych mu obowiązków pracowniczych wymagała od niego wejścia do kanału remontowego i skontrolowania dokonywanych napraw pod kątem ich prawidłowości, to jednak nie sposób przyjąć, aby był on narażony na działanie takich samych szkodliwych dla zdrowia warunków, jak mechanicy, którzy przebywali w tych kanałach. Co również istotne, wnioskodawca przemieszczał się między poszczególnymi stanowiskami pracy (kanałami), co zmuszało go do wyjścia z kanału i tym samym nie miał on obowiązku stałego przebywania w kanałach remontowych. Ponadto, sam pracodawca nie zaliczał stanowiska pracy wnioskodawcy do stanowisk na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych, na co wskazuje choćby zaświadczenie wystawione wnioskodawcy przez zakład pracy.

Analizując z kolei pracę wnioskodawcy przy uwzględnieniu poz. 24 z Działu XIV wykazu A, Sąd miał na względzie, że wymienione są tam prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżynierijno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie. W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt II UK 31/09, zgodnie z którym jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynierijno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A w/w rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżynierijno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy uzasadnia prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. W utrwalonym orzecznictwie zwraca się jednocześnie uwagę, że zachodzi potrzeba odróżnienia czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowanym dozorem inżynierijno-technicznym, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z tym dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki. Czym innym jest bowiem wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynierijno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011 roku, II UK 48/11, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 marca 2013 roku, III AUa 1093/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 22 sierpnia 2012 roku, III AUa 374/12). Jak wyjaśnił natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt I UK 184/13, „dozór inżynierijno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” – aby mógł być uznany za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – musi odpowiadać łącznie następującym warunkom: 1) musi być dozorem inżynierijno-technicznym, czyli dozorem specjalistycznym, a nie dozorem „jakimkolwiek” (nie może być „zwykłym” dozorem wykonywanym w ramach pracowniczego podporządkowania kierownictwu pracodawcy); 2) musi być sprawowany „na oddziałach i wydziałach”, czyli powinien być wykonywany bezpośrednio w określonym, skonkretyzowanym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia; 3) powinien dotyczyć prac zgodnych z wykazami prac w szczególnych warunkach (zawartymi w załącznikach do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku) i wykonywanych bezpośrednio przez osoby, nad którymi sprawowany jest nadzór; 4) musi być wykonywany stale przez osobę nadzorującą, czyli nie może mieć charakteru okazjonalnego (peryferyjnego); 5) powinien być sprawowany w pełnym wymiarze czasu pracy, jaki obowiązuje osobę nadzorującą na zajmowanym przez nią stanowisku. Tymczasem, z ustaleń dokonanych przez Sąd w przedmiotowej sprawie nie można wywieść, by wnioskodawca nadzorował stale osoby pracujące w warunkach szczególnych. Przede

wszystkim nie zostało dowiedzione, że osoby zajmujące się naprawami, które nadzorował wnioskodawca, a więc ślusarze oraz elektrycy, wykonywali stale, w 100% pracę w kanałach remontowych. Ponadto, posiadanie przez wnioskodawcę oddzielnego pomieszczenia do wykonywania powierzonych czynności pracowniczych wskazuje, że praca na powierzonym mu stanowisku nie mogła polegać na wyłącznym przebywaniu w kanałach remontowych.

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale XIV poz. 16 bądź pod poz. 24 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że pomimo iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku – na dzień złożenia wniosku o emeryturę ukończył 60 rok życia, posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz przekazania środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo okresu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

S.B.